

«Η ζωή είναι παράλογη, δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο νόημα» Γάμος, χρόνος, νοσταλγία 1

Media: ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ Page: 12 Published at: 02-07-2023
Author: Surface: 1105.55 cm² Circulation: 0
Subjects:

Στα κέφια της η Σώτη Τριανταφύλλου όταν δημιουργούσε τους Λεοντάρηδες του νέου της βιβλίου κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν των Ελλήνων μεσοαστών που είδαν την πόλη ποτέ λάμπη τους να θαμπώνει απογοητευτικά. Εξ ου και η ιστορία τους διαβάζεται απολαυστικά.

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ «Η ζωή είναι παράλογη, δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο νόημα»

ΣΩΤΗ ΚΡΙΣΤΥ ΚΟΥΝΙΝΙΔΙΟΥ

«Οι Λεοντάρηδες είναι μια τόσο συνθησιμένη αθηναϊκή οικογένεια που δεν αντιστοιχεί στις απαιτήσεις της λογοτεχνίας: δεν είναι εκκεντρικοί, δεν έχουν αλλόκοτα μυστικά, το δράμα τους έχει χαμηλή ένταση... Από μια άποψη είναι «βασίλειδες»: η αστική τάξη της κεντρικής Αθήνας... Τα λεγόμενα μεσαία στρώματα της πόλης, η ραχοκοκαλιά της ελληνικής κοινωνίας»

Αντρες -άλλοι αγωνιστές, άλλοι ανόριμοι, γυναίκες -άλλες ενδιαφέρουσες, άλλες κομπλεξικές, κάποιες απλώς... θέες, έφηβοι οπαστικοί, σκέτος μπελάς, όλοι εκπρόσωποι της πρώην λαμπερής νυν ξεπεσμένης μεσαίας τάξης συναντιούνται στις σελίδες του γραμμένου με διεισδυτική ματιά και χιούμορ νέου βιβλίου της «Άκου το λιοτάρι» (εκδ. Πατάκη). Η Σώτη Τριανταφύλλου μιλάει στην «Π» για το πολυχρόμο «σμπαν» του, τους ήρωές του και, μέσω αυτών, για την ιδία.

Πώς προέκυψαν οι Λεοντάρηδες της Φωκίωνας Νέγρη, στη ζωή των νεότερων εκ των οποίων εστιάζετε το διάστημα 2017-2023, με αυτή των μεγαλύτερων να ξετυλίγεται, παράλληλα, από το '60 κι έπειτα; Είναι «βασίλειδες» κάποιες ζούγκλας;

Οι Λεοντάρηδες είναι μια τόσο συνθησιμένη αθηναϊκή οικογένεια που δεν αντιστοιχεί στις απαιτήσεις της λογοτεχνίας: δεν είναι εκκεντρικοί, δεν έχουν αλλόκοτα μυστικά, το δράμα τους έχει χαμηλή ένταση... Τους συμβαίνουν τα αναμενόμενα πράγματα: προδοσίες, ρήξεις, απογοητεύσεις, απολαύσεις, προσδοκίες, αρρώστιες, ατυχήματα... Ο.π. συμβαίνει σε όλους μας δηλαδή. Από μια άποψη είναι «βασίλειδες»: η αστική τάξη της κεντρικής Αθήνας... Τα λεγόμενα μεσαία στρώματα της πόλης, η ραχοκοκαλιά της ελληνικής κοινωνίας.

Τον Ηλία, πρωτόκοκο υιό Λεοντάρη, τον «ζωντανεύετε» μέσω φλας μπακ, αφού εξ αρχής βρίσκεται στο κρεβάτι νοσοκομείου, με μηχανική υποστήριξη μετά από τροχαίο. Τι συμβολίζει αυτή η κωμωδία κατάστασης υπό την απειλή του θανάτου;

Τύρω από έναν ετοιμοθάνατο αποκαλύπτονται και εκπληκνώνονται συναισθήματα που σε κανονικές συνθήκες παραμένουν εν υπνώσει. Ο Ηλίας είναι, για μένα, ίσως και για πολλούς από μας, ένα

πολύ οικείο πρόσωπο: δεν κάνει τίποτα στη ζωή του απλώς παίζει, ονειρεύεται, δεν ενπληκώνεται ποτέ. Είναι 45 ετών και ασχολείται με τα παιχνιδάκια του: σιντί, περιοδικά, αναμνηστικά περασμένων εποχών. Και «φρώει το κεφάλι του»: πέφτει από το μηχανάκι και τσακίζεται στην άσφαλτο. Το γεγονός, αν και δεν εκπλήσσει κανέναν, κινητοποιεί όλα τα μέλη της ευρύτερης οικογένειας που αναγκάζονται να σκεφτούν τη ζωή τους, να κάνουν απολογισμό και να πάρουν καινούργιες αποφά-

σεις. Το μυθιστόρημα είναι χωροδιακό: υπάρχουν πολλοί χαρακτήρες οι ιστορίες των οποίων διασταυρώνονται. Μερικοί χαρακτήρες είναι αντιθετικοί: ο καμμένος ο Αρίστος -ο νευροχειρουργός- αγωνίζεται μέσα σε ένα προβληματικό σύστημα υγείας, όπως κι ο Σαράντης που εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα· ο Ηλίας κι ο Αλέκος δεν αγωνίζονται, είναι μέρο ενός τελματώδους ελληνικού ήθους.

Πολλοί και διαφορετικοί οι γυναικείοι χαρακτήρες. Ποια από τις ηρωίδες σας κουβαλά περισσότερο δικά σας στοιχεία και ποια σας πείραξε πιο πολύ;

Όλες αυτές οι γυναικείες μορφές φαίνονται υπέροχα άτομα. Σύνθετες, ενδιαφέρουσες, αστειές... Σκέφτονται τους άλλους, τους φροντίζουν: είναι πολιτισμένες. Και συγκριτικά με τον Ηλία είναι βεβαίως ωριμότερες. Ακόμα και η Μυρτώ, που δεν αποτελεί τον πιο συμπαιχνιστικό χαρακτήρα, έχει τη δικιά της. Όσο για δικά μου στοιχεία, ίσως η Μάντυ να μου μοιάζει και να της μοιάζω λίγο -αν και δεν παίρνω τα αγχωτικά με τις χούφτες! Αλλά σε πλαίσιο παράας, μάλλον θυμίζω τη Μάντυ -οι φίλιές μου, η φύση τους, μοιάζει με τις σχέσεις που συνάπτει η Μάντυ.

Μέσω της Μυρτώ, νόμφης των Λεοντάρηδων, σατιρίζετε το κόμπλεξ των μικροαστών έναντι των μεσοαστών. Κι εδώ το χιούμορ σας χτύπησε «κόκκινο». Θα μας πείτε;

Ο φθόνος απέχει ένα γράμμα από τον φόνο. Η Μυρτώ δεν έχει ίκνος χιούμορ, πράγμα που με θυμώνει. Γι' αυτό την έφτιαξα: για να τη βρῶσι! Οι άνθρωποι που δεν βλέπουν την ανθρώπινη κωμωδία μου φαίνονται ανυπόφοροι και θέλω να τους ταρκακουνίσω.

Στην ιστορία σας υπάρχουν, οι σμυρινοί έφηβοι -«πακύνδεμα» δύο εξ αυτών κατά τη θεία Καρολίνα- οι οποίοι ταλαιπωρούν αφάνταστα τους γονείς τους. Πώς βλέπετε τους νέους σήμερα -σε Ελλάδα και εξωτερικό. Πού διαφέρουν με αυτούς της δικής σας γενιάς;

Όλοι οι έφηβοι από τα μέσα του 20ού αιώνα μέχρι σήμερα είναι ίδιοι, σπρωγμένοι τον αναλογιστόν. Στο βιβλίο τους βλέπω μέσα από τα μάτια των γονιών τους, που, ενώ επί χρόνια είχαν μπροστά τους γλυκά και χαριτωμένα πλασματάκια, ζαφνικά ανακαλύπτουν ότι τα «πλασματάκια» έχουν αντικατασταθεί από ασουλόπιπτα τέρατα με επικίνδυνες ορμονικές διακυμάνσεις. Πολλοί γονείς το παθαίνουν: είναι σαν να έχεις ένα αξιολάτρευτο κουτάβι που εξελίσσεται σε πιπίπου. Η έκρηξη της εφηβείας μέσα στην οικογένεια την απειλεί με διάλυση. Δεν είναι θέμα γενιάς, είναι θέμα πολιτισμού, ιδιαίτερα του δυτικού πολιτισμού. Αργότερα, μετά την εφηβεία, όλα τακτοποιούνται κάπως -αλλιτε καλύτερα, άλλοτε χειρότερα. Μεγαλώνουμε όλοι μαζί και μοιραζόμαστε τον πλανήτη.

Γάμος, χρόνος, νοσταλγία

Από το μικροσκοπικό σας δεν ξεφεύγει ο γάμος - που εκτός αυτού του αυτοκόλλητου «Σάντυ» (Σαράντης-Μάντυ)- μπάξει νερά. Διαχρονικό φαινόμενο;

Κάνουμε ό,τι μπορούμε με σ' αυτό το ζήτημα. Καμιά φορά οι άνθρωποι στον γάμο, στις σχέσεις, κάνουν περισσότερα κι από όσα μπορούν. Και παρ' όλ' αυτά, δεν τα βγάζουν πέρα. Η αποτυχία είναι πιθανότερη από την επιτυχία. Ίσως δεν θα έπρεπε να παίρνουμε τίποτα τόσο σοβαρά: η ζωή είναι παράλογη· δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο νόημα. Τενικά μιλώντας, όλα μου φαίνονται αστεία, ακόμα κι η απιστία που περιγράφω στο βιβλίο σε δύο διαφορετικές συνθήκες -πιστεύω πως χρειάζεται περισσότερη κατανόηση για την ανθρώπινη κατάσταση και για τις ίδιες μας τις ατέλειες.

Η μουσική ξεπηδά από παντού στο βιβλίο σας. Τι ρόλο κρατά στη ζωή σας και πώς ηχεί στα αυτιά σας η τραπ, που κάνει τους νέους να παραληρούν;

Είμαι old-timer του rock. Αν και ακούω ραδιόφωνο, δεν ενημερώνομαι όπως ενημερώνομαι παλιότερα. Η τραπ δεν εί-

ναι για μένα: ως μιν τρέχουμε πίσω από τη νεολαία· ο καθένας από μας έχει τις δικές του καταβολές -οι γέροι που παριστάνουν τους νέους καταντούν γελοίοι.

«Ο χρόνος είναι μαζί σου και ύστερα στρέφεται εναντίον σου» διαβάζουμε. Η σχέση σας μαζί του;

Ο χρόνος είναι πραγματικά με το μέρος μου ώσπου να με βρει κακιά αρρώστια και να πεθάνω αργά και βασανιστικά. Αλλά μέχρι να συμβεί αυτό θα γίνωμαι σοφότερη και ελπίζω καλύτερη από κάθε άποψη.

Νοσταλγός είστε, αλήθεια;

Όχι και τόσο. Η μάλλον τώρα που το καλοσκεφτομαι καθόλου. Το παρόν μου φαίνεται πάντοτε γεμάτο υποσχέσεις. Νομίζω ότι δεν ωραιοποιώ

το παρελθόν, αν και βεβαίως έχω θεσπέσιες αναμνήσεις από πολλές χρονικές περιόδους. Έχω πιν τάση να προσηλώνω τους νοσταλγούς: τίποτα δεν ήταν όσο καταπληκτικό μπορεί να φαίνεται με τη χρονική απόσταση. Ούτε η νιότη μας ήταν ειθυλλιακή· οι περισσότεροι από μας αντιμετωπίσαμε πάρα πολλές δυσκολίες. Πάρα πολλές.

Σχολίο σας για το αποτέλεσμα των εκλογών; Βλέπετε μισογεμάτο ή μισοάδειο το ποτήρι για την πορεία της χώρας;

Μισογεμάτο. Θα δούμε.